

τητα δεινῶπαθήματα. Ἡ ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἐπὶ τῶν χρόνων κυρίως τῆς δουλείας, ἐγένετο ἀνιδιευτελῆς σωτήρ Ἡρακλῆς, διότι κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἔθνος καὶ νὰ προπαρασκευάσῃ αὐτὸ ὅπως ἀναλάβῃ τὸν μοναδικὸν ἀγῶνα τῆς καταλύσεως τῆς βίας καὶ ἀνυψώσῃ εἰς τὸν θρόνον αὐτῆς τὰς ὑψηλὰς καὶ θείας τῆς ἡθικῆς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας. Ἡ Ἐλθώπη, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπωμεν, «σφρίσιν ἅτα σθαλίησιν ὁ πῆρ μὲρον ἄλγεα ἔσχε καὶ ἔχει». Ἀλλ' ἡ Ἀνατολὴ θὰ σωθῇ καὶ θὰ προσδεύσῃ μόνον διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν αἰωνίων ἀρχῶν τῆς Ὁρθοξίας, τὴν ὅποیان διετήρησεν ἐν μέσῳ ἀπαρχαγρᾶπων κακώσεων ἢ Ἀγία κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησία.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΟΥΝΙΑ;

(Τέλος)

Ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῶν μερικῶν αὐτῶν ἐπιτηγῶν οἱ Ὀνῖται ἐνεφανίσθησαν περὶ τὰ τέλη τοῦ παλαιούτου αἰῶνος καὶ ἐν Θωάκῃ, ἐν Μαλγάρου, ὅπου ἔστησε τὴν σφαιρὰν αὐτοῦ ὁ διαβόητος Ἡσυχαστὴς γαυρὸς ἀθῶνος τινὲς χωρικοὺς ὅσον αὐτοὶ ἴδον καὶ εἰς παρακείμενον χωρίον διὰ τῶν γνωστῶν καὶ καὶ μὲσῶν καὶ δι' ὑποσχέσεων, ὅτι ἐφ' ἧς τίθενται ἀπὸ τὴν κοίτην καὶ ἀκαταμάχητον προστάσιον τοῦ Παπᾶ τῆς Ρώμης. Μολοντο δὲ εἰκοσάτις αὐτοὶ δοῦσαι δὲν ἐδικαίωσαν τὰ καταβληθείσα προσαφείας καὶ δαπάνας τῆς Προσανάνας, τὰ δὲ θὰ γὰρ οἱ αὐτοὶ ἐπαρτίαν ἔχουσιν διειρηθήσαν ἀπὸ τοῦ Ὀνιτικῶν μολοντατος πιστὰ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον, ἐν τούτοις ἡ Οὐνία νέαν φιλοδοξοῦσα ἐκκλησιαστικὴν κατάκτησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν ἐκείνην τῶν Σταυροφόρων ἔστησε μετ' ὀλίγον τὰ δίκτυα αὐτῆς καὶ ἐν μέσῳ Κωνσταντινουπόλει. Ἐγκατασταθεῖσα εἰς τὸ γνωστῆς φήμης καὶ ὑπολήψεως Χαμὸλ-μπασι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἤρρισε νὰ προπαγανδίσῃ γοητῶς τὴν αἰσθητικὴν ἀμαρτίαν καὶ νὰ μεταχειρίζεται αὐτὰ ὡς κοσμήματα εἰς τὸ νέον ἐμπορικὸν κατάστημν, εἰς τὸ ὅποιν οἱ ἐνορεῖται ἀντὶ νὰ πῶσιν αὐτὰ διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Ἐφημερίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν, θὰ ἐπληρώωντο αὐτοὶ καὶ θὰ ἐσπούδαζον δωρεὰν τὰ τέκνα αὐτῶν διὰ νὰ παραμένωσι πιστὰ μέλη τῆς Ρωμαϊκῆς Οὐνίας ἀπαράλλακτα ὡς συμβαίνει καὶ νῦν ἐν Ἀνῶν. Ἐπὶ κεφαλῇς ἦτο ὁ ὁρθόδοξος Ἰερών, ποροσηλυτισθείς, ἀλλὰ Λατίνος ἐκ Σύρου γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς, ὡς εἶνε τοιοῦτοι καὶ οἱ διαβόητοι Χαλσβατζήδες, ὅστις ἀπεφάσισε νὰ πεοιβληθῇ τὸ ὁρθόδοξον ὁσόν καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸν πῶγωνα μακρὸν ἀντὶ τῆς λατινικῆς κοινῆς χάριν τῆς ἐπιστροφῆς καὶ σωτηρίας τῶν ἐν τῇ πλάνῃ εὐρισκομένων Ἑλληνίδων ἀδελφῶν αὐτοῦ! Ἡ μεγαλειότης δεξιότης αὐτῶν συνίστατο εἰς τοῦτο, ἀφοῦ ἀνεκάλυπτον ἐστιγματισμένους τινὰς καὶ ἀποβλήτους ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας αὐ-

τῶν πρώην Ὁρθόδοξους κληρικοὺς καὶ δι' ὑποσχέσεων ἀπρανματοποιήτων ποροσηλῶν αὐτοῦ, ἐπεδείκνυν αὐτοὺς ὡς παροδίαγμα εἰς τοὺς ἀπλοικοὺς καὶ εὐπίστους Ὁρθόδοξους, τοὺς ὁποίους καὶ ἐκάλουν εἰς μέμνην. Ἡ ἱερόδοξον ὅλως διόλου διὰ τὰ ἐλαττοῖα, ἐνεκα τῶν ἁπολῶν ἱερὴς κανεῖς τὴν Ὁρθόδοξον αὐτοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ἡσπάζετο τὸν Ὀνιτισμὸν Ἐν μόνον ἐπεζήτουν οὗτοι, νὰ ἀλιεῖσιν εἰς θολὰ ὕδατα καὶ νὰ ποροσηλῶσιν εἰς τοὺς πάτρωνας αὐτῶν ὁγκοῦμενον δῆθεν τὸ οὐμα τῶν ποροσηλῶν, ἵνα γενναίτερα ἐξασφαλίσωσι τὰ χρυσὰ δελνιὰ τῆς εὐαρεσσίας αὐτῶν.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εὐσυνειδησίας τῶν προαντῶρων αὐτῶν τοῦ Παπισμοῦ ἀνεφρόμενος τὸ πεισθῶν τῆς Περάμου, διότι ὑπάρχει μεγάλη ἐσωτερικὴ σχέση εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν συνειδήσεως μετὰ τοῦ πεισθῶν ἐκείνου καὶ τοῦ σημερινοῦ τῆς Ἀνῶν. Περὶ τὴν διανομήν τῶν ποροσῶν τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης ἐν Κιζίκῳ ἤρριον μετὰ τῆς Περάμου καὶ ἄλλαι πέρ' ἐκ τῶν ποροσηλῶν ἐκείνου Ὁρθόδοξοι κοινότητες, τὸ δὲ Ὀικουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἰς τὸ ὅποιν ἀνεφρόθη τὸ ζήτημα, ἔκοιρε δίκαιον, ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι πέρ' ἐκ τῶν κοινότητων ἀπολαύσωσι τοῦ εὐεργετήματος, ὅτι δὲ μόνον ἡ Πέριμος. Ἡ ὅλως ἀμεροληπτικὴ καὶ ἀνιδιευτελῆς αὐτὴ ἀπόφασις τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὅποιν οὐδὲν εἶνε νὰ καρκινῇ ἐτήρησις μερίδα Ποροσηλῶν, οἵτινες παρακείμενοι ὑπὸ ἀρχιαντίστοιχον τινὲς ψευδοδικηγόρου ἀνεκάλυπτον αὐτῶν τὸν Ὀικουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Σύνακον Κωνσταντινουπόλεως ἢ ἱεροῖς βλάπτει ἐπὶ ἀντιπαράθεσιν καὶ προσεκάλεσαν Ὀνιτικὴν ἱεράν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἵνα τεθῇ ἐπὶ κεφαλῇς αὐτῶν. Ἡ Οὐνία χωρὶς νὰ πολυεξέστη ἡ μάλαν μολοντο ἐγένετο καλῶς, ὅτι τὸ παρακαλοῦν τοὺς ἀντίστοιχους ἐλαττοῦν ἦτο ἀπλοῦν πείσμα, ἀπεῖχε δηλαδὴ ἀπὸ τῆς θρησκείας ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, ἔσπευσεν νὰ ἀποστείλῃ τοιοῦτον εἰς Πέραμον μόνον καὶ μόνον. ἵνα γεννήσῃ πόλματα εἰς τὸ Ὀικουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἵνα κραυγᾶσῃ, ὅπως ἀκουσθῇ μέχρι τοῦ Βατικανοῦ καὶ τοῦ ταμεῖου αὐτοῦ. ὅτι δολοκλήρος ἡ Κιζικὴν Ἐκκλησίαν σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ὅπως καὶ τώρα δολοκλήρος δῆθεν ἡ Ἑλληνικὴ Παροικία Ἀνῶν καὶ αἱ πέρ' αὐτῆς ποροσηλῶσιν εἰς τὸν Ὀνιτισμὸν. Ἀλλ' ἡ Οὐνία ἐλογόρισε χωρὶς τὸν ἐκνοδόχον, τ. ἔ. δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν παροπαρῶν ἀφροσύνην τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν, διὰ τὴν ὁποίαν καυχῶνται ἀνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου. Ποῖν ἢ πατήσῃ τὸν πόδα Ὀνιτικῆς Ἰερῆς εἰς τὴν Πέριμον οἱ ποροσηλῶν τῶν ὑπογραμμένων ἐπέστρεψαν ἤδη εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν, ὀλίγους μόνον μῆνας ἐλειτούργησαν ὁ Ὀνιτικῆς ἐν Περᾷ πρὸς ἐκκλησιαστικὸν ἀντιμουμένου ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν καὶ μίαν νύκτα σελινοφώτιστον μόνος, ἐγκαταλείμενος, ἀνευ συνοδείας ἐπεβίβασθη τοῦ διὰ τὴν Κωνσταντινοῦπολιν ἀποστολέου, ἵνα ἐπανέλθῃ κενῶς χειρὶ καὶ ὑπέραις παλάμαις πρὸς τοὺς ἐξαποστείλαντας αὐτόν. Ὄψω τὸ ἀποράσιν πρὸς σιγὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πατρῶων τοῦ Ὀνιτισμοῦ μετὰ

1930
Συνεδρ.
Εκκλησίας

ον τῆς ὑπεραγαγίσεως τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὁρθοδόξας διὰ τῆς κατακτῆσεως τῆς Κυβερνήτης Χερσονήσου καὶ ἐπ' αὐτῆς ὡς ἀπὸ ὀρηγιοῦ τῆς ἡλικίας Μικροῦς Ἀσίας ἐσβέσθη διὰ παντός, ἡ δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οὐνία ἐξηκολούθη διαιτηρουμένη εἰς τὴν ζῶν δι' ἰσχυρὸν ἐκ Ρώμης ἐκείσων

Καὶ ἐπειδὴ εὐοισκόμεθα εἰς τὸ πῆδον τῶν ἀναμνήσεων δὲν κολνομεν ἱστοποιν νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα καὶ τὴν κολιν διακεκομμένοι Ρωμαιοκαθολικοῦ Καθηννητοῦ τῆς θεολογίας ἐν Γεομηνίᾳ. Εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν Κωνσταντινουπόλιν ποδ τοῦ μεγάλου πολέμου γάριν ἐπιστημονικῶν μελετῶν. διέτριψεν ἱκανὸν γόνον αὐτόθι, ἐπεσεφθῇ τὰ διάφορα Ρωμαιοκαθολικὰ κέντρα τῆς πόλεως καὶ μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν Οὐνιτικὴν Προπαγάνδαν, πρὸς τοὺς ἀοχηγόνους τῆς ἀποίας ἔσχεν ἐπαινελημμένως τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνωμλήσῃ. Ἡ ἐντύπωσις αὐτοῦ ὑπῆρξεν αὐτῇ ἐκεῖνη, ἥτις ἦτο ποδ πολλοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει νωστή καὶ ἐσημασιμένη ποδ τῷς ποάγματι Ρωμαιοκαθολικοῖς κύκλοις, τ. ἔ. ὅτι ποόκειται πορὶ δμάδος ἰδιοτελῶν ἀνθρώπων «πορισμὸν ἐχόντων τὴν εὐσέβειαν» καὶ ζητούντων νὰ κάμνωσι θόρυβον διὰ τὸ μηδὲν. Ἰνα ἐπελάσσωσι τὴν προσογὴν τῶν λαπανόντων χάριν αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὁ γηροσιδὲ καθηννητὴς εὔρηται ἀκόμη ἐν τῇ ζῳῃ, θὰ παρλεψόμεν δι' εὐνοήτους λόγους νὰ μνημονεύσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦτο μόνον λέγοντες, ὅτι ποόκειται πορὶ ἀνδός, τοῦ ποοίου ἡ ποδὲ τὴν Ρωμαιοκὴν Ἐκκλησίαν ἀποσέφας ὀρθόδοξος ἐξέθη ἐν ἑμισβόλῳ. Θὰ ἡμενόμεθα ποδὲ τῇ ποτὶς πολλὰς γὰ πλεθώσωμεν ἐσλίδας ἀπαρτιμούντες τὰς σκοτίας μεθόδους, τῶν ποοίων ποιοῦνται χοῖσιν διὰ τὸ ποροσηλυτιστικὸν αὐτῶν ἔργον, ἀκούμενοι ποτῖτας ἐκ τῶν ζωντανῶν ἀνακοινώσεων Ὁρθοδόξου Ἰερέως ἐκκυσθέντος εἰς τὴν Οὐνίαν καὶ ἐπιστρέψαντος εἰτα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πλίσιν, ἀλλ' ἀποσεύνομεν νὰ ποδῶμεν τοῦτο, ἵνα μὴ κουράσωμεν ματαίως ὑμᾶς. Ὅτι κολνομεν ἐπῖνανκες νὰ ποροθέσωμεν ἐνταῦθα εἶνε τοῦτο, ὅτι ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οὐνία, ὅτε ἀπεπειράθη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἐν Χαμάλ-μπασῇ κουσφηνέτου αὐτῆς καὶ ἀπεκάλμησε ποολλῶς νὰ ἀγορεύῃ μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων ἄλλων ἐνοριῶν καὶ διὰ τοῦ Κοντοκαλίου, εὔρεν ἀντιμέτωπον τὸν ἀοιδιμον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἰσκαίμ τὸν Γ', ὅστις διὰ ποροδοῦς Ἐγκυκλίου ἡλεγῆς τὰς πλεκετάνας καὶ μεθοδεῖας τῶν Οὐνιτῶν καὶ ἐκάλεσε τὸν Ὁρθόδοξον κληρὸν καὶ λαὸν εἰς ποροσῶγην καὶ ἐπανοῦπνησιν. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἀποκαλύψεως ἦτο, ὅτι ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οὐνία ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας ἀποροφῶσα δὲν ἐβράδυνε νὰ περιέλθῃ εἰς τελεῖαν ἐκλειψιν καθ' ὃν γόνον ὁ διαθόντος Ἡσαίας ἐκαλεῖτο νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὰ Ἡλῶσια πεδία τῆς Ρώμης, διάδοχος δὲ αὐτοῦ ἀνεδεικνύετο ὁ νῦν ἐν Ἀθήναις ποροπαγανδίζων Ἐπίσκοπος τῶν Ἑλληνορρῶθμων Καθολικῶν κ. Γεώργιος Χαλαβατζῆς.

Εἶνε τῶσον ποδῶφατα τὰ γεγονότα, τὰ ποοῖα ἐξετυλίσθησαν ἐν Ἀθήναις καὶ τῶσον μέγα τὸ σκένδαλον, τὸ ποοῖον ἡγέρθη ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Οὐνίτου τοῦτου Ἐπισκόπου καὶ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν

ποροσηλυτιστικῶν αὐτοῦ μεθόδων καὶ ἐνεργειῶν, ὥστε δὲν κολνομεν ἀπαραιτήτων νὰ διαλάβωμεν πορὶ αὐτῶν ἐνταῦθα διὰ μακρῶν. Σύσσωμος ὁ Ἀθηναῖκος τύπος ἐξηγέσθη κατὰ τοῦ νέου αὐτοῦ τρόπου τοῦ ποροσηλυτισμοῦ διὰ τῆς ἀποκρίσεως ἀνηλικῶν ποροσφύγων ἀπὸ τῶν ἀνεστίνων γονέων αὐτῶν καὶ τῆς ἐγκλίσεως αὐτῶν εἰς Οὐνιτικὰ Ποροπαγανδικὰ Σχολεῖα καὶ Ὁσοφανοτροφεῖα. Μητέρες μετὰ ποοκρῶν ποροσελθοῦσαι εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν διεξετραγῶνσαν τὴν γενομενὴν ἀπάτην καὶ ἐλήθησαν ποδ' αὐτῆς, ὅπως γένωνται τὰ ἀναγκαῖα διαβήματα πορὶ ἀπόδοσιν τῶν τέκνων αὐτῶν. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν πορέβῃ ἀμέσως εἰς τὰ κατέλληλα μέτρα πορὶ ἀπόδοσιν τῶν ἀποπληθέντων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Οὐρθοδόξας, εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς Ὁρθόδοξα Ἑλληνικὰ Ὁσοφανοτροφεῖα, παρμεύθησε καὶ ἐνίσχυσε τοὺς γονεῖς καὶ ἀπέλυσε ἐντονον Ἐγκύκλιον πορὶ τὸν Κληρὸν τῶν Ἀθηνῶν ποροτοέπων αὐτόν, ὅπως ἀγοῦπνωσι ποροφρονοῦ τὸν ὁρθόδοξον λαὸν ἀπὸ τῆς «θεοκατακόλου Οὐνίας» τῆς ποροπομένης κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λοῦθ. Ἐλέγχων δὲ τὰς μεθόδους αὐτῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπὶ τῇ ὁδοῖ τῶν κατὰ νελθέντων εἰς αὐτὸν γεγονόντων ἀναφῶρει, ὅτι «Ὁρθοδόξοι τινες ἐπαπατηθέντες καὶ πορῶσαντες, ὅτι ποόκειται ποράγματι πορὶ ὁρθοδόξων κληρῶν ποροσπῆδον πορὶ αὐτοὺς, ἵνα ἐξομολογηθῶσι κοινωθήσων τῶν μυστηρίων καὶ βαπτίσωσι τὰ τέκνα αὐτῶν διὰ τῶν Οὐνιτῶν Ἰερέων βιβαιοῦν τῶν πορὶ τὴν Ὁρθόδοξον Πληροπορούμεθα δὲ πορὶ καὶ οἱ τῶν Οὐνιτῶν κληρικοὶ ἐπισκέπτονται οἰκονομίας ὁρθοδόξων καὶ γυναῖκας Ἑλληνίδας ποροποποῖται πορὶ παραπλάνησιν αὐτῶν, ἀθρόοις δὲ διὰ διαφόρων μέσων καὶ διὰ χρημάτων ἐκκύουσι τοὺς ποροσφύγας.

Ἀλλὰ πορὶν τὰ πορῶματα, ἀποῦ οἱ ἐν Ἀθήναις Οὐνίται κόπτονται, ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶνε ποδῶφνες καὶ τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει πορὶ τοῦ εἰς Ἀθῶν καταποθάναντος Οὐνίτου Ἰερέως τὸ αὐτόθι ὁγοανον τοῦ Οὐνιτισμοῦ; Ὁ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐκδιδόμενος Ἑθνικὸς Κῆρυξ τοῦ μὴνδος Μαστίου τοῦ πορόντος ἔτους ἀναγοφεί, ὅτι ἡ αὐτόθι «Ἐταιρεία τῆς Εὐημερίας τῆς Ἑγγὺς Ἀνατολῆς» ἐπομάζει τὴν τατῶτην ἐτησίαν ἐκστοατεῖαν αὐτῆς πορὶ συλλογὴν πορομάτων διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου τῆς φιλανθρωπίας ἀναμύσων τῶν ποροστιατῶν τῆς Ἑγγὺς Ἀνατολῆς καὶ ἰδίως τῶν Ἑλλήνων. Ἀποκαλύπτων δὲ ἐφεξῆς τὸν πορογματικὸν σκοπὸν τῆς συλλογῆς τῶν ἑοράνων τοῦτων ἐπάγεται, ὅτι οὔτοι ποροοφόνται διὰ τὴν πορογογὴν τοῦ Οὐνιτισμοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἄλλαχοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Χωρῶν ὡς δέκνυται ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐταιρείας Mgr Μάρκου Ντέυλ μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Οὐνιτισμοῦ ἐν Ἑλλάδι. Πορὶ ἐπιβεβαίωσιν τοῦτου ποροαθέται ἀνακοίνωσιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς δημοσιότητος τῆς ἀνωτέρας Ἐταιρείας, ἐν τῇ πορὶ οὗτος ἀναφῶρει πορὶ τοῦ Ντέυλ, ὅτι δίδει διαλέξεις ὑπὲρ τῶν ποροώντων παιδίων τῆς Ἑννὸς Ἀνατολῆς, καὶ πορὶ ἐξασφάλισιν τῆς ἐπανόδοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων εἰς τὴν ἔδραν

τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ παραθέτει ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ Νεόφυλ πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἐπίσκοπον τῶν Οὐνιτῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος ὡς σκοπὸν τῆς ἑταιρείας ὁρίζει «τὴν ἐπάνοδον τῶν Σχηματικῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Ἁγίου Πέτρου». Καὶ ὁ «Ἐθνικὸς Κῆρυξ» συνεχίζει ἀποκαλεῖ τὰς μεθόδους τῶν σημερινῶν Οὐνιτῶν περισσύτερον διαβολικὰς ἢ τὰς τῶν ἄλλων Προπαγανδιστῶν. Οἱ Οὐνίται, λέγει, προσέρχονται εἰς τὴν κοίμην νὰ ἀρπάσουν προβάτια ἐκ τῶν τάξεων τῶν ὁρφανῶν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλανθρωπίας. Τὰ ὁρφανὰ αὐτὰ ἀσπαζόμενα τὸν Οὐνιτισμὸν δὲ χρησιμοποιηθῶν, ὅταν ἀνδρωθῶν, ὡς εἶδος νέου γενιτσαρικοῦ τάγματος. Ἐπιδιώκουν νὰ πολεμήσουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διὰ τῶν τέκνων τῶν Ὁρθόδοξων ἀγομένων εἰς ἔξωμοσίαν».

Ἐκ τῶν εἰρημένων καθίσταται προφανὲς ὅτι ἡ Οὐνία εἶνε ἀπλούστατα ἕν ψεῦδος, ἕν προσομοίον, τὸ ὁποῖον περιεβλήθη ὁ Παπισμὸς καὶ διὰ τοῦ ὁποίου προσπαθεῖ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ἀληθινὴν αὐτοῦ μορφήν καὶ φύσιν, ὅπως ἔγνωρίσεν αὐτὴν ἀνέκαθεν ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμὸς καὶ προηγουμένως, ἀλλ' ἰδίᾳ ἀπὸ τὴν ὁρθοδοξομάχων καὶ ἑλληνομάχων Σταυροφοριῶν.

Αὕτῃ εἶνε ἡ Οὐνία.

† Ο ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἱστορικῶς

Κατὰ πάντα τα φαινόμενα, τὸ ζήτημα τῶν παρ' ἡμῖν ξένων σχολῶν καὶ τῆς εἰς αὐτάς φοιτήσεως τῶν ἑλληνοπαίδων λαμβάνει ὀριστικῶς τὸν πρὸντα αὐτοῦ διακανονισμὸν μετὰ τῆς σταθερότητος, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται εἰς ἕν κυρίαρχον κράτος. Οἱ εἰς τὰ οικονομικὰ καὶ τὰ «προπαγανδικὰ» τῶν συμφέροντα καιρίως πληγέντες ξενοσχολισταὶ ἐπίεσαν, ὡς ἄλλως τε μέχρι τοῦδε ἐγένετο καὶ ταύτην τὴν φορὰν ἀνεμένετο, —ἐπίεσαν τοὺς πρεσβευτὰς τῶν νὰ «ζητήσωσιν ἐξηγήσεις» παρὰ τοῦ προεδρεύοντος τῆς κυβερνήσεως, ἀλλ' οἱ μὲν ἤκουσαν ὅτι «ἡ ἀπόφασις τῆς κυβερνήσεως ἐν προκειμένῳ εἶνε ὀριστικὴ καὶ δὲν πρόκειται νὰ τροποποιηθῇ ὅπωςδήποτε», ὅτι δὲ λίαν προσεχῶς «ἡ κυβέρνησις θὰ ὑποβάλῃ πρὸς ψήφισιν σχετικὸν νομοθέτημα», αἱ δὲ διευθύνσεις τῶν ξένων σχολῶν ἠκούθησαν ἀπὸ τοῦδε νὰ μὴ δεχθῶσιν ἑλληνας μεθητὰς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ προσεχῶς σχολικοῦ ἔτους, ὁ δὲ Γερμανὸς ἐπιτετραμμένος, ὁ ὁποῖος μάλιστα, ὡς γράφουσιν αἱ ἐφημερίδες, «ἐζήτησε καὶ τοὺς λόγους τοῦ ληφθέντος μέτρου», ἤκουσεν ὅτι «τὸ ὑπουργεῖον δὲν πράττει τίποτε τὸ νέον ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐφαρμόζον ἀπλῶς τὸν σχετικὸν γερμανικὸν νόμον». Εἶνε ἀπερίγραπτος ἡ ἀνακούφισις τὴν ὁποίαν ἠοράθη ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐκ τῆς «κυριαρχικῆς συναισθήσεως»

τοῦ κράτους του, ἀλλ' ὅπως δὲν πρέπει νὰ χαρακτηρίζεται τὸ ἐν λόγῳ μέτρον ὡς ἐνδεικτικὸν τάχα ξενομανίας καὶ μισαλλοδοξίας παρ' ἡμῖν, ὡς θέλουν νὰ τὸ παριστοῦν οἱ πληττόμενοι, καὶ ὡς θὰ τὸ παραστήσουν ἀσφαλὲς εἰς τὸν ξένον τύπον καθ' ὃν μέχρι τοῦδε ἔχομεν παραδείγματα, οὕτω καὶ οἱ ἐκ τῶν Ἑλλήνων ξενομανεῖς θὰ μάθουν ποῖον εἶνε τὸ καθήκον τῶν ὅχι μόνον πρὸς τὴν πολιτείαν καὶ τὴν κοινωνίαν, ὡν ἀποτελοῦν μέλη, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἴδιον αὐτὸν τῶν καὶ τὴν οἰκογένειάν καὶ τὰ τέκνα τῶν. Ἐπιτροπὴ διευθυντῶν ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων ἐσπενσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μέτρον καὶ νὰ δηλώσῃ ὅτι εὐχαρίστως τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια θὰ δέχωνται τοὺς μαθητὰς τῶν ξένων σχολῶν μὲ ἡλαττωμένα δίδακτρα, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ δωρεάν. Ὁλόκληρος δὲ ὁ τύπος ἐπικροτεῖ τὴν ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως μετ' εὐλόγου ἐνθουσιασμοῦ. Ἰδοὺ, φέρ' εἰπεῖν, τί λέγει ἡ «Ἐστία»: «Ἐπείκουσιν οἱ πρεσβευταὶ εἰς πιστοτικὰ παρακλήσεις καὶ διαβήματα τῶν συμπατριωτῶν τῶν διευθυντῶν τῶν ξένων σχολείων, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀποφύγουν τὸ καθήκον αὐτὸ, τὸ ἀπορρέον ἐκ τῆς θέσεως τῶν. Εἰμεθα, ὅμως, βέβαιοι, ὅτι ἐνδομύχως ἦσαν καὶ αὐτοὶ πεπεισμένοι, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις εὐρίσκειτο ἐν ἀπολύτῳ δικαίῳ λαμβάνουσα τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε καὶ πρᾶσταγενοῦσα τὰ παιδιὰ τῶν ὑπηκόων τῆς εἰς τὴν τρυφερωτέραν ἡλικίαν ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ πατριωτικοῦ τῶν φρονήματος. Λαμβάνουσα τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, δὲν ὑπέκει καθόλου εἰς ἀντιλήψεις ξενοφόβους. Διότι, ἐὰν ὑπάρχῃ κατι, διὰ τὸ ὅποιον ἡ Ἑλλὰς θὰ ἠμποροῦσε νὰ κατηγορηθῇ, εἶνε τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς τῆς ξενοφοβίας, ἡ ξενομανία. Καὶ τώρα, ἄλλως τε, ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ παύσῃ νὰ στέλλῃ τα τέκνα τῆς ὅχι μόνον εἰς τὰ ξένα σχολεῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀκόμη, διὰ νὰ τελειοποιηθῶν εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας, διὰ νὰ εὐρύνουν τὰς ἀντιλήψεις τῶν, διὰ νὰ ἔλθουν εἰς πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς πλέον προηγμένους λαούς. Αὐτὸ, ὅμως, μόνον ὅταν τὰ παιδιὰ αὐτὰ μεγαλύνουν ὀλίγον, ὅταν στερεωθῇ ἡ ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ τῶν συνείδησις, ὅταν θὰ ἠμποροῦν νὰ ἀντιληφθῶν, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος καὶ καλὸς κοσμοπολίτης, παρὰ μόνον ἀφοῦ γίνῃ καλὸς Ἕλληνας. Καὶ τὸ «Ἐλ. Βῆμα»: «Ὁ ἀρμόδιος ὑπουργὸς ἔδωσε μίαν ἐξαίρετον ἀπάντησιν εἰς τὸν πρεσβευτὴν τῆς Γερμανίας, διακεκριμένον ἄλλως καὶ συμπαθῆ διπλωματην, ζητήσαντα πληροφορίας διὰ τὴν